

Warszawa, dnia 24 kwietnia 2014 r.

SD/3806/14
L.dz. SD-0064-0003(3)/14
Sygn. akt KSD/03/14

Decyzja Nr 4/14

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) w związku z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 z późn. zm.) po rozpatrzeniu w dniu 24 kwietnia 2014r. odwołania Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Lubuskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa z dnia 22 lutego 2014 r. od decyzji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Lubuskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa nr 5/12 z dnia 21 stycznia 2014 r., Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

uchyla
zaskarżoną decyzję w całości
i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 15 lutego 2012 r. Zarząd Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej wniósł do Lubuskiej OIIB o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

Wskazano, że Pan był jednocześnie kierownikiem budowy i wykonawcą remontu i przebudowy sali weselnej w . Roboty zostały wykonane niestarannie i z opóźnieniem. Poza tym wskazano na nieprawidłowości w zakresie rozliczeń finansowych wykonawcy.

Pismem z dnia 24 lipca 2012 r. OROZ Lubuskiej OIIB wniósł o ukaranie Pana zarzucając, że pełnił niedbale funkcję kierownika budowy przy realizacji zadania „Rozbudowa i przebudowa istniejącej sali weselnej, zmiana sposobu użytkowania części budynku gospodarczego na zaplecze gastronomiczne, sanitarno-socjalne i pomieszczenia techniczne do obsługi kotłowni oraz budowa kotłowni zewnętrznej, w tym lokalizacja pieca, przebudowa wiaty oraz dobudowa komina w przy ul.

W uzasadnieniu wskazał, że na kierowanej przez Obwinionego budowie popełniono błędy, które uniemożliwiają właściwe użytkowanie zaplecza gastronomicznego. Okładziny ścian z płytek szklwionych wykonano w sposób grożący niekontrolowanym upadkiem z wysokości na głowę użytkownika. Poza tym kierownik budowy nie realizował rozwiązań zawartych w projekcie. Nadzorując roboty w kuchni i zmywalni, a więc w pomieszczeniach z technologiami mokrymi nie zapewnił ułożenia na posadzkach płytek przeciwpoślizgowych, co niewątpliwie narażało zdrowie przebywających tam osób.

Decyzją nr 5/12 z dnia 21 stycznia 2014 r. OSD Lubuskiej OIIB umorzył postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

W uzasadnieniu wskazano, że ani inwestor ani projektant nie dokonywali żadnych wpisów do dziennika budowy dotyczących jakości wykonywanych robót. Inwestor nie przedstawił także dowodów doręczenia kierowanych do Pana pism zawierających listę błędów na przedmiotowej budowie. Wskazano, że protokół z przeprowadzonej przez OROZ z udziałem Pan projektanta, i świadków wizji lokalnej nie został podpisany. Poza tym zawarta w protokole uwaga projektanta, że „na posadzce powinny być przyklejone płytki zapobiegające poślizgowi o oznaczeniu R11 a wbudowane z pewnością nie spełniają tego wymogu” nie jest dowodem na to, jakie faktycznie płytki zostały wbudowane. OSD stwierdził także, że PINB w Ślubicach wydał decyzję o pozwoleniu na użytkowanie rozbudowanego i przebudowanego budynku istniejącej sali weselnej.

W ocenie OSD w przeprowadzonym postępowaniu nie wykazano, że Pan niedbale wykonywał obowiązki kierownika budowy przy realizacji zadania „Rozbudowa i przebudowa istniejącej sali weselnej, zmiana sposobu użytkowania części budynku gospodarczego na zaplecze gastronomiczne, sanitarno-socjalne i pomieszczenia techniczne do obsługi kotłowni oraz budowa kotłowni zewnętrznej, w tym lokalizacja pieca, przebudowa wiaty oraz dobudowa komina w przy ul.

Pismem z dnia 22 lutego 2014 r. OROZ Lubuskiej OIIB wniósł do KSD PIIB odwołanie od wydanej decyzji zarzucając niewłaściwą ocenę materiału dowodowego oraz nadanie niezgodnego z przepisami prawa budowlanego znaczenia decyzji o pozwoleniu na użytkowanie.

W uzasadnieniu wskazał, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że roboty związane z wykonywaniem okładzin ścian zostały wykonane niezgodnie z zasadami wiedzy technicznej i stanowią zagrożenie dla ludzi i mienia. Istnieje możliwość oderwania się odspojonych płytek na ścianach oraz poślizgnięcia się na mokrej, śliskiej posadzce w pomieszczeniu z gorącymi urządzeniami. Decyzja o pozwoleniu na budowę oraz projekt budowlany przewidywały zastosowanie płytek antypoślizgowych o współczynniku przeciwpoślizgowości R minimum 11. Zastosowano jednak płytki zwykle do pomieszczeń suchych, które wymaganych parametrów nie spełniają.

Według OROZ OSD błędnie ocenił, że Pan nie wiedział o wadach budowlanych, przez co nie spoczywał na nim obowiązek ich usunięcia.

Odnosząc się do użytego przez OSD argumentu w postaci istnienia w obrocie

prawnym decyzji na użytkowanie przedmiotowego obiektu OROZ wskazał, że PINB przeprowadzając na podstawie art. 59a Prawa budowlanego obowiązkowa kontrolę nie dokonuje oceny jakości wykonanych robót.

OROZ wskazał również, że w sprawie pojawiły się nowe dowody, o których wcześniej nie posiadał wiedzy. OROZ nie znał treści opinii biegłego sądowego sporządzonej dla sprawy toczącej się w sądzie powszechnym, która zawiera listę stwierdzonych wad pokrywających się z wadami wskazanymi przez inwestora. Wśród posiadanych przez OROZ akt sprawy nie było także potwierdzenia odebrania przez Pana [imię] pisma z listą wad.

Rozpatrując wniesione odwołanie KSD PIIB stwierdza, co następuje:

Postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie prowadzone jest na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016 z późn. zm.);
- 2) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001, Nr 5, poz.42 z późn. zm.);
- 3) Kodeksu postępowania administracyjnego.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

OSD w istocie nie ustalił prawidłowo stanu faktycznego. Nie potwierdził, ani nie zaprzeczył istnieniu wad. Skupił się jedynie na formalnej ocenie dowodów, nie dokonał ich oceny merytorycznej

Uzasadniając umorzenie postępowania OSD wskazał, że ani inwestor ani projektant nie dokonywali żadnych wpisów do dziennika budowy dotyczących jakości wykonywanych robót. Inwestor nie przedstawił także dowodów doręczenia kierowanych do Pana [imię] pism zawierających listę błędów na przedmiotowej budowie. Wskazano, że protokół z przeprowadzonej przez OROZ z udziałem Pan [imię] projektanta, i świadków wizji lokalnej nie został podpisany a także, że poczyniona przez projektanta uwaga nie wskazuje, jakie w rzeczywistości płytki wbudowano.

To, że inwestor i projektant nie dokonali żadnych wpisów o nieprawidłowościach nie znaczy, że takowe nie powstały. Brak wpisów jest obojętny dla istnienia wad. Tak samo brak dowodów doręczeń pism z listą wad do kierownika budowy nie oznacza, że wady nie istniały, tylko dlatego, że kierownik budowy nie miał o nich świadomości (we wniesionym odwołaniu OROZ przedstawił dowód doręczenia pisma z listą wad Panu [imię]). Brak podpisu OROZ pod protokołem z dnia 27 czerwca 2012 r. nie pozbawia go automatycznie mocy dowodowej, w szczególności, że OSD nie kwestionuje co do zasady istniejących tam treści. OSD nie odniósł się także do załączonych do protokołu zdjęć.

OSD nie przeprowadził także rozprawy. Nie przesłuchał żadnych świadków ani stron postępowania. Ograniczył się wyłącznie do oceny dowodów przekazanych przez OROZ. Wystąpił jedynie do PINB i uzyskał kopie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie oraz informację, że PINB nie posiada informacji o popełnieniu przez kierownika budowy czynu objętego wnioskiem o ukaranie.

W aktach sprawy znajduje się decyzja PINB w Słubicach z dnia 16 września 2011 r. udzielająca pozwolenia na użytkowanie rozbudowanego i przebudowanego budynku istniejącej sali weselnej wraz ze zmianą sposobu użytkowania budynku gospodarczego na zaplecze gastronomiczne, sanitarno-socjalne i pomieszczenia technicznego położonego w przy ul. na działce nr , przed wykonaniem wszystkich robót budowlanych wynikających z pozwolenia na budowę.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 12 września 2011 r. przeprowadzono obowiązkową kontrolę, która wykazała, że zamierzenie inwestycyjne w części zgłoszonej do użytkowania zostało zrealizowane zgodnie z zatwierdzonym projektem budowlanym i zgodnie z warunkami określonymi w pozwoleniu na budowę.

Według art. 59 a Prawa budowlanego właściwy organ przeprowadza, na wezwanie inwestora, obowiązkową kontrolę budowy w celu stwierdzenia prowadzenia jej zgodnie z ustaleniami i warunkami określonymi w pozwoleniu na budowę. Kontrola, o której mowa w ust. 1, obejmuje sprawdzenie:

- 1) zgodności obiektu budowlanego z projektem zagospodarowania działki lub terenu;
- 2) zgodności obiektu budowlanego z projektem architektoniczno-budowlanym, w zakresie:
  - a) charakterystycznych parametrów technicznych: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji,
  - b) wykonania widocznych elementów nośnych układu konstrukcyjnego obiektu budowlanego,
  - c) geometrii dachu (kąąt nachylenia, wysokość kalenicy i układ połączeń dachowych),
  - d) wykonania urządzeń budowlanych,
  - e) zasadniczych elementów wyposażenia budowlano-instalacyjnego, zapewniających użytkowanie obiektu zgodnie z przeznaczeniem,
  - f) zapewnienia warunków niezbędnych do korzystania z tego obiektu przez osoby niepełnosprawne, w szczególności poruszające się na wózkach inwalidzkich - w stosunku do obiektu użyteczności publicznej i budynku mieszkalnego wielorodzinnego;
- 3) wyrobów budowlanych szczególnie istotnych dla bezpieczeństwa konstrukcji i bezpieczeństwa pożarowego;
- 4) w przypadku nałożenia w pozwoleniu na budowę obowiązku rozbiórki istniejących obiektów budowlanych nieprzewidzianych do dalszego użytkowania lub tymczasowych obiektów budowlanych - wykonania tego obowiązku, jeżeli upłynął termin rozbiórki określony w pozwoleniu;
- 5) uporządkowania terenu budowy.

Według art. 107 § 3 K.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Należy wskazać, że zaskarżona decyzja pozbawiona jest prawidłowego uzasadnienia faktycznego. OSD dokonał jedynie formalnej oceny dowodów. Nie ocenił wszystkich dowodów (zdjęć). Obowiązkiem organu jest nie tylko zebranie materiału dowodowego ale także jego rozpatrzenie. Swoje rozstrzygnięcie oparł na istnieniu w obrocie prawnym decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Nie odniósł się jednak do tego (co podniósł OROZ w odwołaniu), czy zakres przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 59a Prawa

budowlanego obejmował także wskazane przez OROZ ewentualne wady.

W wyroku WSA w Opolu z dnia 27 kwietnia 2012 r. (II SA/Op 8/12) Sąd wskazał, że uzasadnienie decyzji, stanowiące jej obowiązkowy składnik, jest wyrazem prawidłowego przeprowadzenia przez organ procesu rozpoznawczego i dedukcyjnego w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną jej część. Uzasadnienie winno spełniać rolę edukacyjno-perswazyjną w stosunku do adresatów decyzji, powinno również umożliwiać kontrolę poprawności rozstrzygnięcia. Z tego względu motywy decyzji powinny być tak ujęte, aby strona mogła poznać tok rozumowania poprzedzającego wydanie rozstrzygnięcia oraz zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, jakimi kierował się organ przy załatwianiu sprawy. Ponadto prawidłowo sporządzone uzasadnienie daje również możliwość pełnej i merytorycznej weryfikacji decyzji w postępowaniu sądowym.

Podobnie wypowiedział się Sąd w sprawie II SA/Bk 98/12 wskazując, że motywy rozstrzygnięcia muszą być tak ujęte, aby strona zainteresowana mogła zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, którymi kierował się organ przy jej wydaniu.

WSA we Wrocławiu (IV SA/Wr 268/11) wskazał, że prawidłowo zredagowane, pod względem merytorycznym i prawnym, uzasadnienie decyzji administracyjnej ma podstawowe znaczenie dla stosowania zasady przekonywania, wyrażonej w art. 11 k.p.a., a realizowanej na podstawie art. 107 § 3 k.p.a. Mocą przywołanej zasady organ jest zobowiązany do wyjaśnienia stronom zasadności przesłanek, którymi kierował się przy załatwieniu sprawy. Uzasadnienie decyzji winno być elementem decydującym o przekonaniu strony, co do trafności rozstrzygnięcia. Zasada przekonywania nie zostanie zaś zrealizowana, gdy organ pominięciem milczeniem niektóre twierdzenia, nie odniesie się do faktów istotnych dla danej sprawy lub nie przedstawi w sposób wyczerpujący wykładni stosowanych przepisów prawa.

Również WSA w Lublinie w sprawie III SA/Lu 769/11 stwierdził, że obowiązek organu administracji publicznej zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego jest niezależny od tego, czy materiał dowodowy potwierdza stanowisko strony, czy też je podważa. Obciąża on zarówno organ pierwszej instancji, jak i organ odwoławczy, ponownie rozpatrujący sprawę. Wyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego polega zaś na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Ocena materiału dowodowego następuje natomiast zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, określoną w art. 80 k.p.a. Brak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji należytego rozważenia przez organ w sposób kompleksowy wszystkich dowodów, stanowi o naruszeniu art. 107 § 3 k.p.a. w zakresie uzasadnienia faktycznego decyzji.

WSA w Krakowie w sprawie II SA/Kr 1610/11 obowiązkiem organu rozstrzygającego sprawę - w ramach motywowania podjętej decyzji - jest ustosunkowanie się do wszystkich zarzutów podnoszonych przez stronę w trakcie toczącego się postępowania, odzwierciedlenie tego winno znaleźć się w uzasadnieniu decyzji.

NSA w sprawie I OSK 2006/10 wskazał, że decyzje wydawane w ramach uznania administracyjnego, a taką jest decyzja o skreśleniu z listy studentów na podstawie art. 190 ust.

2 pkt 2 p.sz.w., jest poddana szczególnym rygorom w zakresie uzasadnienia, które powinno zawierać wszechstronną analizę zgromadzonego materiału dowodowego i wyczerpująco uargumentowane stanowisko organu. Z uzasadnienia decyzji uznaniowej powinno wynikać, że wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały rozważone i ocenione, a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją. Niedopuszczalne jest uchylanie się od oceny zarzutów podnoszonych przez stronę, natomiast organ w przypadku rozstrzygnięcia negatywnego dla strony powinien wykazać, że nie mógł inaczej orzec z uwagi na konkretne okoliczności prawne lub faktyczne.

Odwołując się do powyższych orzeczeń należy stwierdzić, że OSD skupił się wyłącznie na negatywnej ocenie dowodów przedstawionych przez OROZ. Nie dokonał analizy poszczególnych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w kontekście całego materiału dowodowego. Nie wyselekcjonował istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie wskazał dowodów je potwierdzających lub im przeczących.

Według art. 77 § 1 K.p.a. organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis art. 80 stanowi natomiast, że organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona.

NSA w wyroku z dnia 28 marca 2012 r. I OSK 563/11 wskazał, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści.

W sprawie II GSK 118/12 NSA wskazał, że z zasady wyrażonej w art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. wynika, że organ ma obowiązek rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz powinien je rozpatrzyć w ich wzajemnej łączności. Organ nie może pominąć jakiegokolwiek dowodu przeprowadzonego ani też uwzględnić dowodu, którego nie ma w aktach sprawy.

Podobnie wskazał NSA w sprawie I OSK 135/11 stwierdzając, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne mogące znaleźć wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym czy nie w pełni rozpatrzonym.

Według art. 138 § 1 i 2 K.p.a. Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Przepis art. 138 § 2 pozwala organowi odwoławczemu na wydanie decyzji kasacyjnej, jeżeli decyzja organu I instancji została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Niewątpliwie decyzja OSD została wydana z naruszeniem przepisów art. 77, 80 i 107 § 3 K.p.a. dotyczących wszechstronnej i całościowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Konieczny do wyjaśniania zakres sprawy dotyczy właśnie ustalenia stanu faktycznego oraz dokonania oceny dowodów czyli rozpatrzenia materiału dowodowego.

Organ odwoławczy nie może po raz pierwszy ustalić stanu faktycznego i rozpatrzyć zebranych dowodów, ponieważ strona zostałaby pozbawiona jednej instancji rozpoznawania sprawy w tym zakresie. Wprawdzie sprawa przeszłaby formalnie przez dwie instancje, ale materialna ocena dowodów dokonałaby się jedynie w II instancji. Stanowiłoby to naruszenie art. 15 K.p.a.

W wyroku WSA z dnia 3 lutego 2012 r. (I SA/Wa 1411/11) Sąd wskazał, że idea zasady dwuinstancyjności sprowadza się do obowiązku dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy zarówno w zakresie ustalenia stanu faktycznego, wskazania dowodów, oceny tych dowodów oraz rozważań prawnych, które mają w tej sprawie zastosowanie.

Podobnie wskazał NSA w sprawach I OSK 2086/10 i II OSK 672/10 stwierdzając, że 1) postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, a zatem organ odwoławczy i postępowanie, które przed nim się toczy, nie może zastępować postępowania przed organem pierwszej instancji. Postępowanie odwoławcze jest postępowaniem weryfikującym rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i ewentualnie w niezbędnym zakresie uzupełniającym materiał dowodowy zgromadzony przed organem niższej instancji. Nie może więc ono wchodzić w rolę postępowania administracyjnego ogólnego załatwiającego sprawę strony, ponieważ naruszałby to prawo strony do rzetelnej kontroli rozstrzygnięć organów niższego rzędu,

2) właściwe zachowanie zasady dwuinstancyjności postępowania wymaga nie tylko podjęcia dwóch kolejnych rozstrzygnięć przez stosowne organy, ale konieczne jest aby rozstrzygnięcia te zapadły w wyniku przeprowadzenia przez każdy z tych organów postępowania merytorycznego, tak by dwukrotnie oceniono dowody, przeanalizowano wszystkie argumenty.

Powyższe orzeczenie jasno wskazują, że zachowanie zasady dwuinstancyjności oznacza wnikliwie i zgodne z przepisami rozpatrzenie jej w każdej instancji.

W związku z powyższym KSD PIIB na podstawie art. 138 § 2 uchyła zaskarżoną decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Rozpatrując sprawę ponownie OSD winien potwierdzić istnienie lub nieistnienie wskazanych przez OROZ wad (również tych wskazanych w załączonej do odwołania opinii biegłego sądowego). Konieczne wydaje się przesłuchanie w tym zakresie projektanta oraz przeprowadzenie rozprawy administracyjnej. Po ustaleniu powyższego OSD powinien wskazać, czy ewentualne wady mogły i powinny być zauważone przez PINB, tj. czy objęte były zakresem kontroli z art. 59a Prawa budowlanego. Poza tym należy ustalić, czy wskazane wadliwe roboty były objęte projektem budowlanym (poza wynikającymi z projektu płytkami antypoślizgowymi) oraz czy do ich wykonania konieczne było posiadanie uprawnień budowlanych.

Jeżeli okazałoby się, że występowały wady objęte normą z art. 59a Prawa budowlanego (nawet jeśli nie zostały stwierdzone przez PINB), to należy także zbadać, czy w sprawie nie doszło do przedawnienia z art. 100 Prawa budowlanego, gdyż obowiązkowa kontrola została przeprowadzona w dniu 12 września 2011 r. a wniosek o ukaranie wpłynął do OSD w dniu 30 lipca 2012 r. Ewentualna odpowiedzialność za wady, które nie mogły być objęte kontrolą z art. 59a Prawa budowlanego nie ulegałyby przedawnieniu.

Oczywiście ustalenia wynikające z decyzji o pozwoleniu na użytkowanie jako dokumentu urzędowego korzystają z domniemania prawdziwości, jednak mogą być obalone poprzez przeprowadzenie kontrdowodu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może ją zaskarżyć za pośrednictwem Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie ul. Jasna 2/4, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Członkowie składu orzekającego:

Andrzej Tabor – Przewodniczący

Mieczysław Domińczak – Sprawozdawca

Ryszard Feliks Kruszewski

Jacek Zawadzki

Roman Lulis

Otrzymują:

1. Pan
2. OROZ Lubuskiej OIIB
3. OSD Lubuskiej OIIB
4. KSD a/a.

POSTANOWIENIE/ORZECZENIE/DECYZJA Nr 4/14
z dnia 24.04.14 jest prawomocne(a) od dnia 05.06.14r.